

Arrest

nr. 270 029 van 18 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 2 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. EL-KHOURY loco advocaat S. SAROLEA en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart op 20 juni 1978 geboren te zijn in Asmara, Akria in Ethiopië. U heeft de Eritrese nationaliteit en uw bent orthodox christen. U woonde in Kushete van 2006 tot 2013 en in Abashawel Geza Brehanu in Asmara van 2013 tot aan uw vertrek naar Ethiopië op 24 december 2014. U bereikte de 12e graad en u was journalist bij Kaste Debana. U huwde met B.W.A. (CGVSnr: X) op 27 november 2005. Jullie hebben samen 3 kinderen: A., H. en B.. Uw ouders zijn beiden overleden en uw 3 broers en 5 zussen verblijven momenteel nog in Asmara.

Op 17 juli 2000 werd u opgesloten in Adi Abeito gedurende één maand. Na die maand stuurden ze u naar een militaire opleiding in Sawa. Op 20 januari 2001 werd u opnieuw opgesloten in de zesde brigade in Sawa omwille van uw activiteiten als journalist. In mei 2004 werd u 1 jaar opgesloten in Sawa. U kwam weer vrij toen u akkoord ging les te geven. U verliet Eritrea samen met uw vrouw in 2014. Jullie vertrokken uit Asmara en reisden tot in Bushuka met vervoer. Van Bushuku vertrok u te voet naar de grens om deze over te steken. Na jullie aankomst werden jullie met een militaire vrachtwagen naar Badime en later Endabaghuna overgebracht. Jullie werden overgebracht naar Hintsats en later naar Addis Ababa, waar jullie 3 jaar en 6 maanden verbleven. U verliet Addis Ababa via een humanitaire organisatie die u legaal overbracht naar Italië op 25 juni 2018. Er werd uw vrouw een vluchtelingenstatuut toegekend op 5 maart 2019.

Jullie kregen van de humanitaire organisatie een huis toegewezen en 300 euro per maand voor het hele gezin. Een jaar naar jullie aankomst moesten jullie op zoek gaan naar een andere woning. Jullie vonden geen werk omdat jullie geen papieren hadden. De medische hulp in Italië was voor jullie ontoereikend. U kende ook problemen met iemand van uw werk die u seksueel lastig viel. Hij gaf u complimenten en hij vroeg aan u om met hem te slapen maar dat weigerde u. Hij probeerde u te dwingen door u vast te houden en hij probeerde uw riem los te maken. U kon hem van uzelf afduwen en weggaan. Nadien bracht hij een groep vrienden om u te beledigen. Ze passeerden met de auto, zeiden stoute dingen tegen u en gooiden flessen naar u toe. U verbleef samen met uw vrouw en uw kinderen in Rome tot aan uw vertrek naar België. U kwam aan in België op 4 augustus 2020 en jullie dienden een verzoek tot internationale bescherming in op 20 augustus 2020.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legt u een originele familieregistratie van de UNHCR, een originele perskaart, een kopie van uw huwelijksakte van zowel administratie als de rechtbank, een kopie van de getuigen van uw huwelijk, een kopie van uw geboorteakte, een bewijs van beëindiging van de nationale dienst en een kopie van de identiteitskaart van uw vader neer. U legde eveneens medische en psychologische documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat in uw hoofdte geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van uw land van herkomst Eritrea kan worden aangenomen.

Voor zover uit de door u afgelegde verklaringen en de elementen in het administratief dossier weliswaar blijkt dat er indicaties voorhanden zijn waaruit mogelijkwijze een nood aan internationale bescherming ten overstaan van uw land van herkomst Eritrea zou kunnen worden afgeleid, uit een grondige analyse van de actuele situatie in Eritrea blijkt immers dat personen met de Eritrese nationaliteit die het land illegaal uitvluchten een reëel risico lopen op vervolging. Terwijl uw afkomst uit Asmara, Eritrea (Notities van het persoonlijk onderhoud (NPO) I, p. 5) en uw illegale vlucht uit uw land van herkomst (NPO I, p. 5; NPO II, p. 4-9) aannemelijk kunnen worden geacht, moet worden benadrukt dat uw partner B.W.A. (CGVSnr: 2016065B), met wie u religieus huwde op 27 november 2015 en met wie u 3 kinderen heeft, reeds internationale bescherming (vluchtelingenstatus) geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië.

In het licht van deze vaststelling, evenals in het licht van het gegeven dat er in hoofdte van uw partner door het Commissariaat-generaal beslist werd tot de niet-ontvankelijkheid van haar verzoek omdat zij niet heeft aangetoond dat de internationale bescherming die haar in Italië werd verleend niet langer actueel of niet effectief zou zijn, moet dan ook worden aangenomen dat de terugkeer van u en uw gezin naar Eritrea géénszins aan de orde en louter hypothetisch is.

Dienaangaande dient immers te worden beklemtoond dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden. Hoewel hieruit niet volgt dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde zijn, betekent dit wel dat de lidstaten enerzijds kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, evenals anderzijds enkel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen. Nog daar gelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen, maakt zulks geen vervolging uit in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient u zich tot de in Italië aanwezige instanties te wenden wat betreft de procedures en mogelijkheden die u er ter beschikking staan volgens het Unierecht met het oog op het regulariseren van uw verblijf aldaar. Het is tevens ten overstaan van de bevoegde instanties van diezelfde lidstaat dat u eventuele problemen met betrekking tot de te ondernemen stappen kenbaar moet maken. Het komt zodoende aan u toe om de nodige stappen in Italië te zetten opdat u er een verblijfsrecht kunt genieten als familielid van een begunstigde van internationale bescherming. In de door u afgelegde verklaringen kunnen geen concrete elementen worden ontwaard die hieraan afbreuk doen.

U verklaart dat u niet terug wil keren naar Italië omdat jullie bedrogen werden door de organisatie die jullie een huis beloofden, omdat de medische hulp beperkt is in Italië en omdat iemand u probeerde aan te randen nadat u weigerde met hem te slapen. Toen hem dat niet lukte, stuurde hij een groep mensen om u te beledigen (NPO II, p. 13). Omtrent het huis waar jullie gevraagd werd na één jaar om de woning te verlaten, dient te worden vastgesteld dat jullie wel degelijk over onderdak beschikten. Uit de verklaringen van uw vrouw blijkt namelijk dat jullie, ondanks dat jullie er al enige tijd weg moesten, nog in het huis bleven tot 4 augustus 2020. Dit is op dezelfde dag als jullie aankomst en hieruit kan geen toestand van verregaande materiële deprivatie blijken (NPO II B., p. 13). In het kader van de beperking van de medische zorg dient te worden benadrukt dat uw vrouw en uw kinderen toegang kregen tot de gezondheidszorg en vervolgafspraken kregen. (NPO II B., p. 4,5). Dit getuigt aldus niet van een gebrek aan gezondheidszorg in Italië. Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u in Italië het slachtoffer bent geworden van een poging tot seksuele aanranding moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Hoewel het gaat over zeer betreurenswaardige feiten, moet worden opgemerkt dat het te dezen aan u toekomt om op concrete en individuele wijze aan te tonen dat u desgevallend geen beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Italiaanse autoriteiten, hetgeen u in voorliggend geval evenwel nalaat te doen.

In het licht van de internationale beschermingsstatus en het verblijfsrecht van uw partner in Italië evenals van de mogelijkheden waarover u bijgevolg beschikt om er tevens uw verblijf in regel te stellen als familielid van een begunstigde van internationale bescherming, is de kwestie van de terugkeer van u en uw gezin naar Eritrea derhalve louter hypothetisch. Bijgevolg kan in uw hoofde actueel geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van uw land van herkomst worden vastgesteld.

Gelet op wat voorafgaat, kan het Commissariaat-generaal in uw hoofde niet besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw identiteit en uw herkomst en beroepsuitoefening, net als die van uw gezinsleden, staan niet ter discussie, net zomin als uw status bij de UNHCR. De voorgelegde artikels indiceren dat u via een humanitaire corridor Italië bent binnengekomen hetgeen evenmin in bovenstaande wordt betwijfeld.

De documenten die u voorlegt in het kader van uw psychische en medische gezondheidstoestand tonen aan dat u mogelijks aan diabetes en aan een depressie lijdt. Zoals hierboven echter reeds werd besproken, kan op grond hiervan bezwaarlijk worden aangenomen dat u terzake desgevallend geen toegang zou hebben tot de gebruikelijke medische zorgen in Italië, laat staan dat u omwille van deze medische situatie zou terechtkomen in situatie die kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat verzoeker niet mag worden teruggeleid naar Eritrea, maar wel naar Italië waar zijn gezin reeds internationale bescherming geniet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de appreciatiefout en schending van:

- Artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1950;
- Artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna HGEU) ;
- Artikelen 48/3 tot 48/7 en 48/9,57/6,57/6/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;
- Het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

Verzoeker geeft een theoretische toelichting aangaande voormelde bepalingen en ontwikkelt het middel vervolgens als volgt:

"2. Toepassing in casu

2.1 Samenvatting van de bestreden beslissing

Het CGVS is van oordeel dat verzoeker "geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade" ten overstaan van zijn land van herkomst Eritrea aannemelijk heeft gemaakt omdat een terugkeer van verzoeker naar Eritrea geenszins aan de orde is en louter hypothetisch is.

Verwerende partij rechtvaardigt zijn beslissing met het verwijzen naar het feit dat verzoekers echtgenote van internationale bescherming in Italië geniet en naar het feit dat verzoeker zijn verblijf in Italië zou kunnen regelen als familielid van een begunstigde van internationale bescherming.

2.2 Betwisting van de bestreden beslissing

Verzoeker wenst zijn aanvraag aan het oordeel van Uw Raad te onderwerpen, daar hij niet akkoord gaat met de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft gegronde vrees ten aanzien van Eritrea aannemelijk gemaakt en moet als vluchteling erkend worden.

2.2.1. Vastgestelde elementen : nood aan internationale bescherming t.a.v. Eritrea

Verzoeker vreest dat hij bij zijn terugkeer in Eritrea zal worden vervolgd wegens de opeenstapeling van bepaalde elementen, waarvan **allen** door het Commissariaat-generaal worden aanvaard : [...]

Het CGVS stelt vast dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat :

- Hij over de eritrese nationaliteit bezit;
- Hij illegaal het land heeft uitgevlucht;

Het CGVS verwijst naar het feit dat er "indicaties voorhanden waaruit mogelijkerwijze een nood aan internationale bescherming ten overstaan van [zijn] land van herkomst Eritrea zou kunnen worden afgeleid".

Deze elementen alleen al volstaan om aan te tonen dat er een concrete nood aan bescherming voor verzoeker bestaat.

Op het einde van de beslissing vestigt de Commissaris Generaal de aandacht van de Minister op het feit dat verzoeker **"niet mag worden teruggeleid naar Eritrea, maar wel naar Italië waar zijn gezin reeds internationale bescherming geniet"**.

Verzoeker antwoordt vervolgens aan de definitie van de Geneefse Conventie en verwerende partij verwijst nergens naar een uitsluitingsgrond of naar een onontvankelijkheidsgrond van artikel 57/6, §3 VW (eerste land van asiel; veilig derde land; bescherming in een andere EU-lidstaat).

Er is geen rechtsgrondslag om verwerende partij vrij te stellen van het toekennen van een internationale beschermingsstatus met betrekking tot het land van herkomst van verzoeker, op grond dat verzoekers echtgenote bescherming zou genieten in een andere lidstaat.

Zijn nood aan internationale bescherming moet erkend worden.

2.2.2. Geen Italiaanse nationaliteit, noch enig statuut in Italië : ontzegging van het recht op asiel

Verwerende partij is van oordeel dat het feit dat verzoekers echtgenote van een beschermingsstatus in Italië geniet zou hen ontslaan de plicht te hebben zich uit te spreken over het verzoek om internationale bescherming t.a.v. Eritrea en onderzoekt bijgevolg de vazen van verzoeker t.a.v. Italië.

Dergelijke redenering kan enkel wanneer verzoeker de Italiaanse nationaliteit heeft en vazen tot vervolgingen inriep t.a.v. Italië of als hij in Italië van een beschermingsstatuut geniet of als verwerende partij van oordeel is dat Italië een derde veilig land is.

Geen van deze drie mogelijkheden is waar of vastgesteld.

Verzoeker benadrukt dat België zich verantwoordelijk heeft verklaard om zich uit te spreken over het verzoek om internationale bescherming van verzoeker en geen terugnameverzoek aan Italië heeft gericht, noch een overdrachtsbesluit naar Italië heeft genomen.

België is verantwoordelijk voor het verzoek om internationale bescherming van verzoeker.

Verzoeker heeft de Italiaanse nationaliteit niet en het is derhalve niet relevant om de vrees voor vervolging met betrekking tot dit land te onderzoeken : [...] (§7, p. 2 van de bestreden beslissing).

Er wordt ook niet betwist dat verzoeker actueel geen beschermingsstatus geniet in Italië. Verwerende partij heeft dan ook geen toepassing gemaakt van de niet-ontvankelijkheidsgrond bepaald in artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° VW.

Er wordt ook niet betwist dat verzoeker actueel geen afgeleide verblijfsstatus in Italië geniet. Verwerende partij moet zich uitspreken over verzoekers aanvraag t.a.v. Eritrea.

De beslissing komt neer hem het recht op asiel te ontzeggen.

Inderdaad, voor verwerende partij zou hij zich naar de Italiaanse instanties moeten wenden wat betreft de procedures en mogelijkheden die hem ter beschikking staan volgens het Unierecht met het oog op het regulariseren van zijn verblijf daar en verwijst naar artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU, dat de lidstaten verplicht ervoor te zorgen dat de eenheid van het gezin wordt gehandhaafd.

Elk verzoek om internationale bescherming moet individueel worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe.

Verzoeker vroeg geen verblijfsrecht. Verzoeker vroeg internationale bescherming aan België.

Artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU is geen voldoende rechtsgrondslag om de bestreden beslissing te staven. Bovendien heeft deze richtlijn geen rechtstreekse werking, en verwerende partij geeft geen enkele aanwijzing over de omzetting ervan in Italiaanse recht.

Er bestaat geen rechtsgrond om verzoekers' asielaanvraag af te wijzen op basis van het feit dat hij gezinsleden heeft die over de internationale bescherming genieten in Italië.

De situatie is verre van een situatie waarin verzoeker een verblijfsvergunning in Italië heeft en zich daar dus met zekerheid op zou kunnen beroepen om niet naar Eritrea te worden teruggestuurd. In feite is de mogelijkheid voor verzoeker om voor een dergelijke verblijfsvergunning in aanmerking te komen, zeer hypothetisch.

Verwerende partij kan niet negeren dat gezinsherenging bovendien afhankelijk is van meerdere voorwaarden, het inzamelen van nationale documenten (huwelijksakte, geboorteakte, paspoort, uittreksel strafregister,...), de legalisatie ervan door de bevoegde ambassade in het buitenland, alsook andere

documenten (medisch getuigschrift, huurcontract,...) die verzoekende partij en zijn gezinslid niet kunnen inzamelen en verschaffen ter ondersteuning van een aanvraag om een verblijfstitel te bekomen in Italië. Naast het dossier dat opgesteld moet worden, dient er ook benadrukt te worden dat verzoeker een visum zou moeten aanvragen : dat zou enkel mogelijk zijn nadat hij het Europese grondgebied heeft verlaten en zich wendt tot de bevoegde ambassade van Italië voor Eritrea.

Dit vereist ook dat de gezinsleden van verzoeker aanwezig zouden zijn in Italië, anders kan verzoeker zeker onmogelijk een visa of verblijfsvergunning krijgen : zij zijn er niet en verzoekers echtgenote heeft een verzoek om internationale bescherming in België ingediend die niet definitief afgerond is (beroep hangend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Voorwaarden t.a.v. bestaansmiddelen en geschikte huisvesting (**stuk 4**).

Het CGVS is heel ver van de werkelijke functionering van de procedure om een recht op verblijf te verkrijgen, en rust op een louter theoretische en verkeerde inschatting van de situatie : uit niets blijkt dat verzoeker een recht op verblijf zou hebben in Italië, noch dat hij dit zou kunnen verkrijgen, des te meer zonder terug te keren naar Eritrea.

De beslissing is niet passend gemotiveerd, noch in rechte, noch in feiten, en verzoeker moet internationale bescherming worden toegekend.

Uw Raad heeft in een dergelijke zaak de beslissing van het CGVS vernietigd en hun redenering veroordeeld: [...]

(RVV, nr. 253.103 van 20.04.2021)

Uw Raad stipte aan dat een mogelijke afgeleide verblijfsrecht - als familielid van een begunstigde van internationale bescherming - geenszins gelijkgesteld kan worden aan een internationale beschermingsstatus, zelfs indien deze verblijfsvergunning bescherming biedt tegen een mogelijke schending van het non-refoulementbeginsel (RVV, nr. 253.103 van 20.04.202, punt 3.4)

Uw Raad benadrukte uiteindelijk dat de nood aan bescherming getoetst moet worden t.a.v. het land van de nationaliteit van verzoeker : [...]

(RVV, nr. 253.103 van 20.04.2021)

Hetzelfde geldt in casu en de nood aan internationale bescherming van verzoeker t.a.v. Eritrea moet erkend worden.

2.2.3. "Hypothetisch" terugkeer : onwettige toevoeging van een nieuwe voorwaarde aan de definitie van vluchteling

Verwerende partij is van oordeel dat; omwille van het verblijfsrecht van verzoekers echtgenote in Italië als begunstigde van internationale bescherming een terugkeer van verzoeker en zijn gezin in Eritrea "geenszins aan de orde" en "louter hypothetisch" is, reden waarvoor volgens verwerende partij hem geen internationale bescherming toegekend kan worden.

Door het risico van een terugkeer zelf te beoordelen, en niet de risico van vervolgingen in geval van terugkeer, schendt verwerende partij de wettelijke en internationale bepalingen. Per definitie betreft het risico een toekomstige gebeurtenis in geval van terugkeer naar het land van herkomst.

Verwerende partij moet nagaan of er een "gegronde vrees" voor vervolging bestaat, d.w.z. een beoordeling van een toekomstig risico op vervolging in geval van terugkeer naar het land van herkomst.

Dit werd in casu gedaan en er werd beoordeeld dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Eritrea risico's tot vervolgingen zou lopen.

De redenering zou hier moeten stoppen maar verwerende partij voegt een onwettige voorwaarde toe, namelijk het feit dat een terugkeer hypothetisch zou zijn omdat verzoekers echtgenote van een beschermingsstatus in Italië geniet.

De evaluatie die verwerende partij doet is niet nodig, noch pertinent, noch legaal om een beschermingsstatus toe te kennen. Een terugkeer is namelijk altijd hypothetisch aangezien de risico's tot vervolgingen die de aanvragers in hun land van herkomst lopen.

Verwerende partij voegt een voorwaarde aan de vluchtelingenconventie toe, wat niet kan.

2.3 Conclusie :nood aan internationale bescherming

2.3.1 Erkenning van de vluchtelingenstatus

Om als vluchteling erkend te worden, moet de asielzoeker bewijzen het bestaan van:

- (1) Een vrees;
- (2) Die gegrond is;
- (3) Van vervolging;
- (4) Wegens een van de 5 motieven;
- (5) Zonder bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit.

Uit de verklaringen van verzoekende partij die ook vastgesteld zijn door verwerende partij is het onbetwistbaar dat dat verzoekende partij aan die voorwaarden voldoet:

(1) Ze vreest, als zij naar haar land van herkomst moet terugkeren mishandeld en/of gedood te worden omwille van zijn illegale vlucht uit het land;

(2) Deze vrees is gegrond aangezien de risico's tot vervolgingen voor mensen die illegaal het land ontvluchten in Eritrea en aangezien de algemene situatie in Eritrea;

(3) De vervolgingen die gevreesd zijn, zijn de dood, onmenselijke of ontterende handeling voor verzoeker;

(4) Die zijn wegens verzoekende partij's politieke overtuigingen;

(5) De verzoekende partij vreest vervolgingen en kan de bescherming van de Eritrese autoriteiten daarvoor niet krijgen (auteurs van de vervolgingen);

Verzoekende partij heeft meegewerkt om documenten neer te leggen en haar relaas te ondersteunen. Verzoekende partij werd al het slachtoffer van vervolgingen (detentie). Verzoekers echtgenote werd erkend als vluchteling in Italië, wat ook een aanduiding geeft van de nood aan internationale bescherming voor verzoeker.

De artikelen 48/6 en 48/7 zijn dus van toepassing.

Verzoeker moet als vluchteling erkend worden.

2.3.2 Erkenning van de subsidiaire beschermingsstatus

Verzoekende partij vreest dat de Eritrese autoriteiten hem zullen vervolgen en doden zodat er ernstige en bewezen redenen bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij in de toekomst het risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling zonder adequate bescherming van de Eritrese autoriteiten te verkrijgen. In dat opzicht moet verzoekende partij op zijn minst van de subsidiaire beschermingsstatus genieten.

2.3.3 Vernietiging van de beslissing

Aangezien er geen zorgvuldige analyse van verzoekers verklaringen werd gedaan, en indien Uw Raad van oordeel is dat er essentiële elementen in het dossier ontbreken om de nood om internationale bescherming van verzoeker te erkennen, moet ten minste de bestreden beslissing worden vernietigd voor bijkomende onderzoek".

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

"3. Aanvraag tot intrekking van de bestreden beslissing, dd. 15.10.2021;

4. Informatie over gezinshereniging in Italië beschikbaar op [URL]".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn

verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Vooreerst blijkt uit de elementen in het administratief dossier dat verzoekers partner, mevrouw B.W.A., op 5 maart 2019 in Italië een internationale beschermingsstatus werd toegekend. In het verzoekschrift wordt niet betwist dat verzoekers partner actueel nog steeds internationale bescherming geniet in Italië.

In het verzoekschrift wordt erop gewezen dat verzoekers partner een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België en dat deze procedure niet definitief afgerond is, aangezien het beroep hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit de verklaringen ter terechtzitting blijkt dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekers partner op 7 oktober 2021 door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk werd verklaard op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, alsook dat verzoekers partner beroep heeft ingediend bij de Raad tegen voormelde beslissing.

Op 20 augustus 2020 diende ook verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 7 oktober 2021 nam de commissaris-generaal ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de vrees die in zijn naam wordt ingeroepen ten overstaan van Eritrea niet gegrond is aangezien de verwijdering naar Eritrea volgens verweerder louter hypothetisch is. Gelet op de vluchtelingenstatus en het verblijfsrecht van verzoekers partner in Italië, evenals de mogelijkheden waarover verzoeker bijgevolg beschikt om er tevens zijn verblijf in regel te stellen als familielid van een begunstigde van internationale bescherming, is de kwestie van terugkeer van verzoeker en zijn gezin naar Eritrea louter hypothetisch en kan in hoofdte van verzoeker actueel geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden

van ernstige schade ten overstaan van zijn land van herkomst worden vastgesteld, aldus verweerder in de bestreden beslissing.

5. Uit niets blijkt dat verzoeker op heden in Italië een status van internationale bescherming heeft (of zou verkrijgen) die overeenkomt met de status die aan zijn partner werd verleend. Dit wordt ook bevestigd in de bestreden beslissing. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in hoofde van verzoeker dan ook geen toepassing gemaakt van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Het beginsel van de instandhouding van het gezin van personen die internationale bescherming genieten is verankerd in artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU. Dit artikel legt de lidstaten op om hun nationale recht zodanig in te richten dat bepaalde gezinsleden van iemand die internationale bescherming geniet, en die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, aanspraak zouden kunnen maken op de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot tewerkstelling of opleiding (zie HvJ, 4 oktober 2018, *N. R. K. Ahmedbekova*, en *R. E. O. Ahmedbekov*, nr. C-652/16, punt 68: *“Opgemerkt zij dat richtlijn 2011/95 niet voorziet in een dergelijke uitbreiding van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus tot de gezinsleden van degene aan wie deze status is verleend. Uit artikel 23 van deze richtlijn vloeit immers voort dat deze richtlijn ertoe beperkt blijft de lidstaten te verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden.”*).

Gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, hebben geen automatisch recht op een internationale beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde zijn. Noch artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU, noch enige interne of internationale rechtsnorm, schrijft voor dat aan de familieleden van een persoon die internationale bescherming geniet hetzelfde statuut moet worden verleend als aan deze laatste.

Het administratief dossier bevat geen informatie waaruit kan blijken dat de internationale bescherming die in Italië werd verleend in hoofde van verzoekers partner, probleemloos kan worden uitgebreid naar een partner met dezelfde nationaliteit.

De Raad bevindt zich aldus in de onmogelijkheid om te beoordelen of verzoeker, mits het vervullen van de nodige formaliteiten in Italië, net zoals zijn partner, van internationale bescherming kan genieten, dan wel of hij hiervan zou verstoken blijven.

6. Blijkens de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoeker de Eritrese nationaliteit heeft, noch dat verzoeker Eritrea op illegale wijze ontvlucht is, op basis waarvan verweerder – voorzichtig - stelt dat verzoeker *mogelijkerwijze* een nood aan internationale bescherming ten aanzien van Eritrea heeft:

“Voor zover uit de door u afgelegde verklaringen en de elementen in het administratief dossier weliswaar blijkt dat er indicaties voorhanden zijn waaruit mogelijkerwijze een nood aan internationale bescherming ten overstaan van uw land van herkomst Eritrea zou kunnen worden afgeleid, uit een grondige analyse van de actuele situatie in Eritrea blijkt immers dat personen met de Eritrese nationaliteit die het land illegaal uitvluchten een reëel risico lopen op vervolging. Terwijl uw afkomst uit Asmara, Eritrea (Notities van het persoonlijk onderhoud (NPO) I, p. 5) en uw illegale vlucht uit uw land van herkomst (NPO I, p. 5; NPO II, p. 4-9) aannemelijk kunnen worden geacht, moet worden benadrukt dat uw partner B.W.A. (CGVSnr: 2016065B), met wie u religieus huwde op 27 november 2015 en met wie u 3 kinderen heeft, reeds internationale bescherming (vluchtelingenstatus) geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië.”

Uit deze motivering kan geenszins blijken dat verweerder verzoekers nood aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land van herkomst, met name Eritrea, gedegen en afdoende heeft onderzocht en beoordeeld.

Verder argumenteert verweerder in de bestreden beslissing als volgt:

“In het licht van deze vaststelling, evenals in het licht van het gegeven dat er in hoofde van uw partner door het Commissariaat-generaal beslist werd tot de niet-ontvankelijkheid van haar verzoek omdat zij niet heeft aangetoond dat de internationale bescherming die haar in Italië werd verleend niet langer actueel of niet effectief zou zijn, moet dan ook worden aangenomen dat de terugkeer van u en uw gezin naar Eritrea géénszins aan de orde en louter hypothetisch is.

Dienaangaande dient immers te worden beklemtoond dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden. Hoewel hieruit niet volgt dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde zijn, betekent dit wel dat de lidstaten enerzijds kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, evenals anderzijds enkel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen. Nog daar gelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen, maakt zulks geen vervolging uit in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient u zich tot de in Italië aanwezige instanties te wenden wat betreft de procedures en mogelijkheden die u er ter beschikking staan volgens het Unierecht met het oog op het regulariseren van uw verblijf aldaar. Het is tevens ten overstaan van de bevoegde instanties van diezelfde lidstaat dat u eventuele problemen met betrekking tot de te ondernemen stappen kenbaar moet maken. Het komt zodoende aan u toe om de nodige stappen in Italië te zetten opdat u er een verblijfsrecht kunt genieten als familielid van een begunstigde van internationale bescherming. In de door u afgelegde verklaringen kunnen geen concrete elementen worden ontwaard die hieraan afbreuk doen.

U verklaart dat u niet terug wil keren naar Italië omdat jullie bedrogen werden door de organisatie die jullie een huis beloofden, omdat de medische hulp beperkt is in Italië en omdat iemand u probeerde aan te randen nadat u weigerde met hem te slapen. Toen hem dat niet lukte, stuurde hij een groep mensen om u te beledigen (NPO II, p. 13). Omtrent het huis waar jullie gevraagd werd na één jaar om de woning te verlaten, dient te worden vastgesteld dat jullie wel degelijk over onderdak beschikten. Uit de verklaringen van uw vrouw blijkt namelijk dat jullie, ondanks dat jullie er al enige tijd weg moesten, nog in het huis bleven tot 4 augustus 2020. Dit is op dezelfde dag als jullie aankomst en hieruit kan geen toestand van verregaande materiële deprivatie blijken (NPO II B., p. 13). In het kader van de beperking van de medische zorg dient te worden benadrukt dat uw vrouw en uw kinderen toegang kregen tot de gezondheidszorg en vervolgafspraken kregen. (NPO II B., p. 4,5). Dit getuigt aldus niet van een gebrek aan gezondheidszorg in Italië. Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u in Italië het slachtoffer bent geworden van een poging tot seksuele aanranding moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Hoewel het gaat over zeer betreurenswaardige feiten, moet worden opgemerkt dat het te dezen aan u toekomt om op concrete en individuele wijze aan te tonen dat u desgevallend geen beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Italiaanse autoriteiten, hetgeen u in voorliggend geval evenwel nalaat te doen.

In het licht van de internationale beschermingsstatus en het verblijfsrecht van uw partner in Italië evenals van de mogelijkheden waarover u bijgevolg beschikt om er tevens uw verblijf in regel te stellen als familielid van een begunstigde van internationale bescherming, is de kwestie van de terugkeer van u en uw gezin naar Eritrea derhalve louter hypothetisch. Bijgevolg kan in uw hoofde actueel geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van uw land van herkomst worden vastgesteld.”.

Uit voormeld arrest van het Hof van Justitie blijkt dat artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU (herschikking) niet voorziet in de mogelijkheid om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus als afgeleid recht uit te breiden tot de gezinsleden van een persoon aan wie deze status is toegekend – zodat *in casu* de omstandigheid dat de echtgenote van verzoeker internationale bescherming geniet in Italië, niet betekent dat hij op die enkele grond in diezelfde lidstaat internationale bescherming moet genieten. Artikel 23 verplicht de lidstaten om ervoor te zorgen dat de eenheid van het gezin wordt gehandhaafd, door de gezinsleden van de begunstigde van internationale bescherming bepaalde voordelen te bieden. Voor de toekenning van deze in de artikelen 24 tot en met 35 van Richtlijn 2011/95 bedoelde voordelen, waaronder met name een verblijfsrecht, moet zijn voldaan aan drie voorwaarden in verband met (i) de hoedanigheid van gezinslid in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, (ii) het feit dat het betrokken gezinslid zelf niet voldoet aan de voorwaarden voor het verkrijgen van internationale bescherming, en, (iii) de verenigbaarheid met de persoonlijke juridische status van dat gezinslid.

Uit het antwoord van de Italiaanse autoriteiten blijkt dat verzoekers echtgenote er de vluchtelingenstatus heeft verkregen, maar er wordt geen melding gemaakt van verzoekers status, noch van het feit dat hij een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend. Bijgevolg kan niet worden nagegaan of verzoeker zelf al dan niet voldoet aan de voorwaarden voor het verkrijgen van internationale bescherming.

Ook uit verzoekers gehoorverslagen blijkt dat hij niet kan stellen welk statuut hij in Italië had, noch of hij er al dan niet een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (*“Uitleggen dat het niet duidelijk is als hij subsidiaire bescherming heeft of humanitaire redenen. Weet u wat u daar had?”*, *“Het zou gemakkelijker zijn als ik het wist, ik denk dat het gewoon voor hun eigen was dat ze mij naar daar brachten. Ik ben niet bewust als ik ontvoerd was of gewoon gebracht werd door hen, ik weet nie welke documenten het waren, toen waren we samen 139 mensen samen gekomen en verspreid over het land. We vroegen het aan elkaar en ze zeiden dat ik beter leven had daar met 300 per maand en sommigen kregen nooit geld. Het project was voor 500, geen enkele persoon is daar nu nog. Iedereen wil er weg, ze konden niet anders.”*, *“Aangezien het zowel voor u als voor ons niet duidelijk is welk statuut u in Italië heeft, ga ik aan de Italiaanse autoriteiten om meer informatie vragen. Ik ga ook uw dossier doorgeven aan een collega die meer kennis heeft over Eritrea. U zal dan opnieuw uitgenodigd worden voor een interview hier.”*, notities van het persoonlijk onderhoud van 14 januari 2021, p. 7; - *“Hebben jullie een statuut gekregen in Italië?”*, *“Ik weet van niets.”*, *“Weet u of u een vorm van internationale bescherming heeft ontvangen in Italië?”*, *“Wij moesten doen wat er van onze begeleider werd gegeven om te verlengen en verlengen anders weet ik niet veel erover, over de rest weet ik geen dingen.”*, notities van het persoonlijk onderhoud van 4 augustus 2021, p. 11).

De vaststelling dat verzoeker, ingevolge de Europese regelgeving op basis van het verblijfsrecht dat zijn echtgenote als begunstigde van internationale bescherming geniet in Italië een afgeleide (verblijf)status moet bekomen, waardoor het in beginsel aan Italië toekomt om verzoeker als echtgenoot van een begunstigde van internationale bescherming minstens een verblijfsvergunning af te leveren die hem desgevallend tevens bescherming biedt tegen een mogelijke schending van het non-refoulementbeginsel, zodat het aan hem toekomt om de nodige stappen te zetten in Italië met het oog op het regulariseren van zijn verblijf aldaar opdat hij er een verblijfsrecht kan genieten als familielid van een begunstigde van internationale bescherming, ontslaat verweerder dienvolgens niet om zich uit te spreken over het door verzoeker in België ingediende verzoek om internationale bescherming.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers eventuele nood aan internationale bescherming slechts op oppervlakkige en onvoldoende wijze werd afgetoetst ten aanzien van Eritrea. Daarnaast werd verzoekers nood aan internationale bescherming wel onderzocht en beoordeeld ten aanzien van Italië.

De motivering in de bestreden beslissing dat de kwestie van verzoekers terugkeer naar Eritrea (in het licht van het verblijfsrecht dat zijn echtgenote geniet in Italië en de mogelijkheden waarover hij beschikt om er een verblijfsrecht te bekomen als familielid van een begunstigde van internationale bescherming) louter hypothetisch is en dat de vrees die wordt ingeroepen ten overstaan van Eritrea dan ook niet gegrond is, kan bezwaarlijk een beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming ten aanzien van zijn land van nationaliteit worden gemaakt.

Verweerder oordeelt voorts dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming ten opzichte van Italië aannemelijk maakt. De Raad wijst er te dezen echter nogmaals op dat verzoeker actueel in Italië geen internationale bescherming geniet. Tevens dient nogmaals gesteld te worden dat (i) een verblijfsrecht als familielid van een begunstigde van internationale bescherming, dat verzoeker gelet op de Europese regelgeving in Italië moet kunnen verkrijgen, geenszins kan gelijkgesteld worden aan een internationale beschermingsstatus, zelfs niet indien deze verblijfsvergunning bescherming biedt tegen een mogelijke schending van het non-refoulementbeginsel, (ii) verweerder niet heeft geoordeeld dat verzoeker reële bescherming geniet in een eerste land van asiel in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, (iii) Italië door verweerder niet als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 kan worden beschouwd doch integendeel verzoekers verzoek om internationale bescherming ten gronde werd onderzocht, (iv) de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van verzoeker, *in casu* Eritrea.

Zoals hoger reeds gesteld, bevat de bestreden beslissing geen afdoende motivering in die zin en ook het administratief dossier bevat ter zake geen enkele landeninformatie inzake Eritrea zodat het voor de Raad onmogelijk is om te beoordelen of verzoeker actueel in zijn land van herkomst een gegronde

vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel of hij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 oktober 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS